

HRSVIJET.NET

NASLOVNICA

KULTURA

DRUŠTVO

MAGAZIN

KOLUMNE

HR SVIJET TV

DEUTSCH

IMPRESSUM

MARKETING

FILM | GLAZBA | KAZALIŠTE | KNJIŽEVNOST | **KNJIGOZORI** | UMJETNOST | KULTURNA BAŠTINA | KRATKE PRIČEYOU ARE HERE: [KULTURA](#) ► [KNJIGOZORI](#) ► MLADEN LOJKIĆ: TKO JE SATHYA SAI BABA?

Mladen Lojkić: Tko je Sathya Sai Baba?

NEDJELJA, 04 SVIBANJ 2014 10:35

Upravo sam ugasio televizijski prijemnik pitajući se: nije li ovo previše i za Hrvatsku televiziju? Četvrti je svibnja, devet sati, 2014. godine. Iako jako rijetko gledam program korporativnih hrvatskih dalekovodnica, uz jutarnju nedjeljnu kavu uobičajeno, onako usputno, obratim pozornost na emisiju *Duhovni izazovi*, u kojoj će kao u *Ekumeni*, Petra Pajdaković Šebek i evangelistički pastor Augustin Bašić podučavati hrvatski katolički puk o ekumenizmu „s figom u džepu”. Zanima me dokle to može ići? Hrvatska, država sa 86,28% katolika je jedinstveni primjer zemlje u svijetu u kojoj je nastala religiozna superdemokracija u kojoj spomenuti voditeljski dvojac nameće gledateljsvu lažni ekumenizam, „svoj” međureligijski dijalog, odnosno vjerski sinkretizam.

Njih dvoje koji su stvorili karijere na račun ekumenizma ugošćujući u svojim emisijama svakojake, pa i minome vjerske zajednice i sekte kao i protuekumenske kršćane čime sami stvaraju protusvjedočanstvo ekumenizma. Gotovo redovito, više nego Katoličkoj crkvi, daju skupe televizijske minute malobrojnima protestantskim sljedbama krajnje agresivnim prema katolicima koje su povezane s neoliberalnim političarima po svjetonazoru protivnima kršćanstvu. No, i to nije sve. Obično kada se i govori o Katoličkoj crkvi onda su to kritike na račun trdokornosti, netoleranciji, tradicionalizmu i pomanjkanju ekumenizma kod nje. Ako je kojim slučajem netko iz redova Katoličke crkve pozvan kao gost u emisiju, onda to zasigurno nije jedan od konzervativnih teologa.

Poslije ovog ekumenskog „pranja mozga” sasvim slučajno mi je pogled pao na naslov nadolazeće emisije *Putovanje duše*. Zagolicao me naslov. Pretpostavio sam da tek sada dolazi ono „pravo”, kao uvod u prijenos nedjeljne Svete Mise. Nisam se prevario jer je urednica emisije Nada Šurjak HTV centra Split tih dvadesetak minuta televizijskog programa posvetila, pretpostavljam svom duhovnom vođi, indijskom *guruu*, religijskom učitelju, „čudotvorcu”, samozvanom Božjem avataru, najmračnijem okultisti zadnjih desetljeća i „prvorođenom sinu Sotone”, Sathya Sai Babi.

Programirani gledatelji mogli su spoznati kako su sljedbenici Sathya Sai Babe obučeni u svoje dhotije pronašli put do Boga, kako su upoznali sami sebe, kako se upalio plamen ljubavi u njihovom srcu... Nezaobilazna zvijezda emisije bila je jedna od sljedbenica tog indijskog mudraca, hrvatska pjesnikinja Vesna Krmpotić koja inače nadahnuća za svoja djela nalazi u Indiji, a usputno je i spomenuto kako je najzaslužnija je dramsku postavu „velebnog epa” Ramajana. Gledatelje se također upoznalo sa projektom *Radost buđenja* koji je osnovan u Splitu (možemo naslutiti tko ga je osnovao?) u koji se uključilo preko 400 „hipnotiziranih” članova iz cijele Hrvatske i nešto iz regije. Moglo se doznati kako članovi tog čudovišnog pokreta izrađuju papirate ukrase, cvijeće, leptire, rajske ptice i sl. te kako stotine paketa tih drangulija šalju iz Splita u središnji hram Mandir (Hram sunca) u Konarku u Indiji.

Vrhunac blasfemije svakako je bio taj što su početkom emisije prikazani zbunjujući kadrovi iz Međugorja te što se usporedba viđenja Božje nazočnosti koje je zborio stanoviti indijski doktor Riao, očito važan Babin sljedbenik, uspoređivala sa izjavom Vicke, jedne od

NAJNOVIJE NA PORTALU >>

- Dossier Gavrilović (3.): Pljačka i izdaja pod okriljem najvećeg stradavanja Petrinje
- Damir Pešorda: Slobodno staračko laprdanje
- Ivica Ursić - 'Uvijek nedjeljom': Kretanje u krugovima
- Nikola Bašić: Čirilica u Vukovaru!
- Mladen Lojkić: Tko je Sathya Sai Baba?
- Hrvatski generali na misi zadušnici za Gojka Šuška
- Ivan Ugrin: Nije lako danas biti SDP-ovac
- Benjamin Tolić: Tri đurđica
- Šerbedžija demantirao 'ozbiljne' novine i 'ozbiljno' novinarstvo!
- Održan obnoviteljski sabor Zajednice branitelja HDZ-a 'Gojko Šušak' (video)

vidjelica Gospe. Time je poruka gledateljstvu ove rigidne emisije kristalno jasna: svejedno je koga štuješ, Isusa Krista ili Sathya Sai Babu, Boga ili Sotonu. To je isto! Stoga je nužno nešto reći o tom „božjem avataru“ kao i o religiji hinduizmu odakle je isključio taj đavolji stvor.

Hinduizam je najstariji od svih svjetskih religija i stoga je i najdublje ukorijenjen u mitovima i svijetu zastrašujućih bogova iz prapovijesti. Godine 2500. prije Krista na prostorima indijskog potkontinenta bila je visokorazvijena dravidska kultura koja je već tada imala religijske postavke slične današnjem hinduizmu. Dolaskom Arijevaca, u drugom tisućljeću prije Krista, sa sjeverozapada Azije na sjeverni dio današnje Indije došlo je do simbioze dravidske i arijevske religije i nastao je hinduizam. Naziv hinduizam govori da se radi o religiji Indijaca koju danas prakticira oko 700 milijuna ljudi. Riječ *hindu* izvedena je od stare sanskrske riječi *sindu*, što je ime velike rijeke Ind. Hinduizam je možda najbolje okarakterizirao Mahatma Gandhi svojom slavnim dosjetkom: „*Hinduizam, to je poštivanje krave*“. Međutim, to poštivanje krave preživjelo je vlast muslimanskih vladara sedam stoljeća i vlast anglikanskih vladara sto i pedeset godina. Umjesto da se u tim sustavima iskorijenio, u posljednje vrijeme događa se zastrašujući obrnuti proces: prava najezda hinduističkih i kvazihinduističkih misionara na Zapadu.

Da bi se shvatilo taj fenomen, nužno se je prisjetiti što uči nauk te poganske religije. Hinduizam je ustvari poput neprohodne džungle. To je religija čudnog ćudoređa, nakaznih bogova za koje se čini da ih ima više nego ljudi, religija prožeta ogavnim obožavanjem svih spolnih odnosa. U Indiji ljudi lako stječu božansku snagu i postaju bogovi, bilo da su kraljevi, svećenici ili isposnici (lutajućih isposnika danas je u Indiji nekoliko milijuna). S druge strane bogovi su jako antropomorfizirani i dobro uključeni u ovozemaljska zbivanja. Nisu bolji od ljudi, ali su zato moćniji. Njihova snaga im služi da se predaju porocima u neobičnom opsegu i na „neobične“ načine, odnosno s božanskom snagom izopačuju na božanski način.

U treću skupinu bića ubrajaju se mitološki demoni koji se često ne razlikuju od ljudi i bogova. Oni su izobličenog ili životinjskog izgleda i uglavnom antropomorfni, kao i bogovi. Najčešće su zli, zlodusi, krvopije, grobljanske aveti, ali ipak puno krjeposniji od bogova. Kasniji tekstovi „svetih“ spisa govore da su bogovi i demoni braća. Demon su starija braća koje su bogovi istjerali iz njihove postojbine i od tada između njih traje bratoubilački rat. Bogovi se često ne razlikuju od ljudi. Hindusi ih prepoznaju po tome što ne trepću očima, ne dodiruju tlo kada hodaju, ne znoje se, itd. Drugim riječima, hinduizam je više religija za duhove i demone nego za ljude.

Za hinduizam je svijet uvijek bio i ostat će zauvijek. U njemu nema nekog svrhovitog procesa, samo vječno gore-dolje kretanje od jedne dobre, do druge loše svjetske epohe. To je religija bez plana i cilja, religija „nasumice“, bezzakonska religija u kojoj postoji samo vjerski autoritet, vrhovni svećenik brahman kojega svaki hindus duboko poštuje. Stoga, ljudski život za Indijca nije ništa drugo nego vegetacija. Otuda i poznata biljkovitost hinduizma i legendama pasivnost Indijaca u stavu prema životu. Hindus nema predodžbu o drugom svijetu, on samo zna da je mali dio velikog kozmičkog procesa koji nema ni početka ni kraja. Pojedinačni život mu također nije osobito zanimljiv. Što je netko smetlar ili bogataš, nije važno, nego samo u kakvom duhu živi. Njemu je prepušteno da u šumi bogova poštuje onoga kojeg hoće, ili dva boga, ili čak jedan sveopći svjetski zakon. Upravo zato u tom biljkovitom svijetu hindus nema osjećaja grijeha kao kršćani. Njegove molitve svojim demonskim bogovima nisu molitve kajanja, molitve prošnje Božjeg milosrđa, molitve koje svoj korijen imaju u žrtvi. Njegove molitve su „svete“ samo onda ako se mole za dobrobit drugih.

Najdugovječniji hinduistički bog je Brahman, čiji božanski život traje već 100 brahma godina, odnosno 311 040 000 000 000 zemaljskih godina. Brahman je mitski i bezlični bog, neka vrsta kozmičkog inženjera. On je posve nedefiniran i apstraktan, ni je dobar, ni je loš, ni transcendentan ni imanentan. Kada prođe njegov život, s njim propada cijeli svijet. Svemir se vraća u pramateriju i počiva u tišini dok se ponovo ne rodi novi svemir i s njim se ne pojavi novi Brahman. Ostali hinduistički bogovi žive mnogo kraće, ali u usporedbi s ljudima nezamislivo dulje. Hindusi su zato naučili razmišljati o golemim vremenskim razmacima, pa im se ljudska egzistencija čini prilično neznatnom. Ona je treptaj oka jednog boga.

U zastrašujućem „vražjem svijetu“ bogova najmoćniji i najpopularniji hinduistički bogovi su Višnu, vedsko solarno božanstvo i Šiva, prikazivana s uzdignutim falusom i trozubcem. Šivu se opisuje kao „onoga s trećim okom“. Treće oko ne odnosi se na fizičko oko. Ono simbolizira mudrost i vidovitost, a pošto Šiva zna budućnost zato se i kaže da ima treće oko (čovjek ima samo dva oka i može vidjeti samo prošlost i sadašnjost). Hinduistički bogovi mogu imati i svoja utjelovljenja na zemlji. Njihovi „silasci“ postaju božanstva i nazvani su avatari. Primjerice Višnu ima deset avatara među kojima su svakako najzanimljiviji Rama, Krišna i Buddha. Trolist najmoćnijih bogova, Brahme, Višnua i Šive, koji gotovo da su podijelili hinduizam, čine svojstveno hinduističko „sveto trojstvo“. Ta tri „oblika boga“ su usko povezani i imaju zajednički oblik svijesti koji, prema njihovom vjerovanju, se nalazi u svim živim bićima. Brahma bićima utjelovljuje govor, Višnu um, a Šiva utjelovljuje sebstvo, sebstvo uma, čistoće govora, čistoće misli, čistoće osjećaja i čistoće srca. Avatari, „zbijske fizičke“ osobe samo su dio slikovite kozmičke drame. „Avatar današnjeg doba do svoje smrti 2011 godine, utjelovljenje Boga, reinkarnacija Šive“ je bio najizopačeniji lik okultizma, Sathya Sai Baba.

Među prašumom mitova, bogova, duhova, demona, kultova, rituala i običaja stvorio se u Indiji nepojmljiv kastrinski poredak. To je raščlamba društva na brojne strogo odjeljenje skupine, upravo onako kako su strogo svojim sposobnostima odjeljenje biljke, životinje i sva duhovna bića. Četiri su kaste ljudi: brahmani (na sanskritu se nazivaju *guru*), kšatrije (ratnici), vaišije (ratari) i šudre (sluge). Kaste su još podijeljene na 2000- 3000 podkasta. Članom kaste ili podkaste postaje se rođenjem i ostaje se u njoj do svoje smrti. Samo pripadnici istih kasta ili podkasta (staleža) smiju se zajedno družiti, obnašati zajedno vjerske obrede, bračne zavjete, zajedno objedovati i sl. Da bi taj devijantni sustav tako dojmljivo funkcionirao bez imalo otpora većine obespravljenih masa Indijaca, pripadnika najniže kaste šudre, pobrinuo se osmišljeni sustav „kružne naplate“ ovozemaljskog života. Upravo taj sustav održava u životu Indijca, koji u usporedbi s drugim narodima čak prednjači u religioznosti. Održava ih u pokorničkom življenju naučavanje o kozmičkim zakonima *karma* (selidba duša) i *drahme* (božanski princip koji leži s one strane svega božanskog i upravlja nad svime).

Ideja ponovnog rađanja je praindijska ideja proizašla iz dravidske kulture. Prema hinduističkom vjerovanju, životna sudbina svakog živog bića, bio on bog, demon, duh, čovjek, životinja ili biljka, posljedica je njegovih djela iz nekog od prošlih života. Ta se baština iz prošlih inkarnacija naziva karma. Djelovanje karme se ne može zaustaviti jer ne postoji sloboda volje. Upravo je u tome ključ posebne poslušnosti Indijca: o tome kako će čovjek živjeti u ovom životu ovisi što će biti u sljedećem. Utjeloviti se u idućem životu kao čovjek posebna je zasluga, a k tome kao čovjek više kaste, neizreciva je sreća. Međutim, ako čovjek ne živi krjeposnim životom, u drugom životu može se roditi kao nečista životinja (pas ili svinja) ili kao biljka. Zahvaljujući tako osmišljenom sustavu na jednoj strani imamo prostodušna biljkovita ljudska bića, a na drugoj obrazovni soj ljudi koji je svijetu iznjedrio najdublju metafiziku i filozofiju, i time učinio da je „indijski narod“ postao poznat po svojoj mudrosti. Taj soj zaronio je u „tajnu bitku“ ovozemaljskog svijeta, ali u dubinu u kojemu caruje svijet demona. Taj soj suvereno vlada i manipulira velikom većinom hindusa koji, na sreću, nisu dorasli toj „dubokoj mudrosti“, već su zapeli u ritualnom praznovjerju te „čudoredne“ religije.

Kako je moguće da je nastala prava invazija istočnjačkih krivovjerja u kršćanskom zapadnom svijetu što nam na „blistavi“ način priopćila i Nada Šurjak? Cijelim procesom rukovodi „Veliko oko“ koje je i osmislilo izvorište zavodljivosti Istoka na zapadni svijet kako bi „pomiješali karte“, spojili ono što je nespojivo, demonsko s Božjim. Mnogobrojnost tih raznorodnih i egzotičnih pokreta, kultova i sljedbi s Istoka, doslovno zamagljuje temeljnu demonsku nakanu, a time privlači i sve više sljedbenika. Svi ti zavedenici u svojem bijegu od stvarnosti traže izvjesni azil, neki svoj *skriveni put* kako bi izbjegli vanjski svijet, kako bi odagnali svoju malodušnost i tjeskobnost, budući da su izgubili smisao življenja u današnjem svijetu, a nisu ga potražili u pravom Bogu. Oni u tim bljutavim duhovnostima *New Agea* misle da je svaki čovjek bog, te da su i oni postali bogovi, ne shvaćajući da su stvarno postali „Božji otpad“. Cijeli zapadni svijet preplavile su knjige o „novoj religioznosti“, o reinkarnaciji i karmi, o silasku božanskih avatara, o kozmičkoj svijesti i sl. Samo je o našem „junaku“ Sai Babi na tisuće napisanih knjiga i brošura.

Prema nekim istraživanjima danas svaki peti Europljanin vjeruje u karmu i reinkarnaciju. Kod mnogih labilnih duša pojavljuje se dvojba: reinkarnacija ili Uskrnuće. Čak mnogi izopačeni „mudraci s Istoka“ tumače na svoj osebusni način *Sveto pismo*, koje prema njihovom „vjerovanju“ upravo govori o reinkarnaciji, zatim kako su prvi kršćani prihvaćali reinkarnaciju, kako je Isus boravio u Indiji, kako je bio u svezi s Marijom Magdalenom i slične blasfemije. Budući da istinsko kršćanstvo, osim iskrene vjere i ljubavi, traži od čovjeka i određena odricanja i određeni kršćanski način življenja, što modernistički hedonistički svijet sve teže može ispuniti, vjerovanje u reinkarnaciju postalo je poželjno i privlačno na Zapadu. Ono je bijeg od stvarnosti i strah od Božje naplate ovozemaljskog života. Dok je u hinduizmu reinkarnacija prava kazna, za egzibicioniste zapadnog svijeta ona je nova šansa!

Među tisućama raznovrsnih „vjerskih učitelja“ u današnjem svijetu, od kojih su se mnogi proglasili ponovnim Kristom, zasigurno je bio najslavniji Sathya Sai Baba, socijalni mesija i „Bog na zemlji“. Sathya Sai Baba rodio se 1926. godine kao Sathyanaryana (*Sathya* je na sanskritu naziv za istinu, a *Narayana* je naziv za Višnua) Raju u zabačenom selu Puttaparthi, u državi Andhra Pradesh u Indiji. Prema izjavi njegove majke Eswaramme, Sathyanaryana je začeo bezgrešnim začecem. U snu joj se ukazala Sathya Narayana Deva koja joj je rekla da se ne treba bojati ako joj se nešto dogodi kroz volju Božju. Tog jutra dok je išla po vodu, pogodila ju je velika kugla plave svjetlosti i ušla u nju. Nakon devet mjeseci rodilo se dijete. Prirodno je da svako novorođenče zaplače, no ovo dijete prema tvrdnjama njegove majke, nije plakalo, ovo dijete se smijalo. Je li nam to poznato?

Okultistički fenomeni počeli su se pojavljivati od samog rođenja Sathye. Kao dječak je već izvodio čarobnjačke i magijske trikove. Stvarao je i materijalizirao slatkiše, igračke, cvijeće, gumice i olovke za školu itd., pritom govoreći kako mu „anđeo“ daje sve što poželi. Prijatelji, dječaci, počeli su ga zvali *Guru*, a susjedi *Brahmajnani*. Nakon što je Sathya 1940. godine ubo veliki crni škorpion, on je odbio liječničku pomoć i ostao je živ. Ali od toga dana njegovo se ponašanje izmijenilo. To više nije bio četnaestogodišnji magični bezazleni dječak, već biće u kojega je ušao demon. Objavio je, da je on reinkarnacija Sai Babe

Da je on „božji“ avatar, Sathya je vrlo brzo dokazao svojim rođacima i susjedima brojnim fenomenima. Svako je najupečatljiviji bio onaj bilokacije, kada je Sathya u listopadu iste godine pratio svog brata Sehnu i njegovu ženu u Hampu. Došavši do hrama Šive, brat i njegova žena zamolili su Sathya da im pripazi prtljagu pred hramom dok su oni ušli u hram kako bi odali počast svom idolu. Na opće zaprepaštenje umjesto nakaznog boga Šive s trozubcem i uzdignutim falusom na hramu je sjedio Satya. Istrčavši izbezumljeni van iz hrama zatekli su Sathya kako mirno čuva prtljagu.

Polako su se počeli okupljati sljedbenici oko „nebeskog avatara“. Prvi hram za sljedbenike Sai Babe izgrađen je u blizini sela 1944. godine. Velebno vjersko središte *Prashanthi Nilayam* (Boravište savršenog mira) inaugurirano je 1950. godine. Njegovo malo selo postalo je središte hodočasnika kojega pohode milijuni posjetitelja godišnje. Uz vjerske centre, Sai Baba otvorio je u Puttaparthiju i sveučilište s tri kampusa, dvije bolnice, socijalne ustanove itd. Kult Sathya Sai Babe proširio se na cijeli svijet. Procjenjuje se da danas postoji preko 1200 Sathya Sai Baba centara u 114 država diljem svijeta. Procjene o broju sljedbenika variraju od 6 milijuna pa sve do 100 milijuna.

Najpoznatiji indijski *guru*, Sathya Sai Baba je 1960. godine izjavio kako će u ovom smrtnom obliku biti još 59 godina, odnosno do 2019. godine (očito se malo prevario). On sam često je ponavljao kako je reinkarnacija Šive i Šakte (Tantrizam je kult Šakte, obožavatelja „ženskog aspekta“ boga Šive, koji simbolizira njegova krvoločna žena Kalli. Kult je vezan s misticizmom, magijom i seksualnom opscenom orgijskom simbolikom.). U intervjuu 1976. godine za *Blitz Magazine*, nakon što ga je novinar upitao zašto se on „Bog“ utjelovio, Sai Baba je odgovorio: „Zato što je to jedini način da se Bog utjelovi unutar čovjeka. Dakle, u mojem sadašnjem Avataru, došao sam naoružan puninom moći bezobličnog Boga kako bi se ispravilo čovječanstvo, podiglo stanje ljudske svijesti i vratilo ljude natrag na pravi put istine, pravедnosti, mira i ljubavi za božanstvo“.

Iz njegovih slatkorječnih riječi punih poruka mira i ljubavi, lako je bilo dokučiti kako je fascinanta opsjena tog đavoljeg glasnika. Sotona je najveći majstor u prerusavanju, Otac laži kako ga evanđelisti nazivaju, stoga i kroz Sathyine riječi on progovara. Svakom kršćaninu mora biti jasno da je Sotona u apsolutnoj prednosti nad čovjekom jer je Adamovim grijehom dobio određenu vlast nad čovjekom. Osim toga on je čisti duh, a ipak stvorenje i stoga je toliko moćniji od čovjeka. Moć je dobio od Boga prije pobune i zadržao ju i dalje kako bi ljude stavljao na kušnju. Svojim padom izgubio je samo milost Božju. Njegova premoć nad ljudima očituje se najviše u situacijama kada oponaša Božja djela, poruke od Isusa Krista i raznih svetaca, kako bi izazvao krivovjerje i umnožio svoje sljedbenike. Svoje najvjernije sljedbenike, a zasigurno je jedan od najvećih je bio samozvani avatar Sai Baba, darivati će nadnaravnim moćima (cma magija, vidovitost, mistična bilokacija, levitacije, vješticearstvo, telepatija, telekineza, alkemija, astrologija, nekromancija i sl.). Ti ljudi se potpuno predaju Sotoni, sklapaju savez s njime i postaju njegovi apostoli.

Upravo u tom kontekstu nužno je sagledati Sathyine hvaljene propovijedi. Za njega je čovjek bio krunski dragulj svih živih bića u beskrajnom kozmosu kojega prožima božanstvenost. On se nalazi na samom vrhu Božje kreacije. U čovjeku Bog prebiva, „sveto trojstvo“- Brahma, Višnu i Šiva, kao Božja svojstva. Prema tomu čovjek je utjelovljenje ljubavi i utjelovljenje trojstva. Zato je dužnost svakog pojedinca, kao glasnika Božjeg, da sprovodi u djelo i širi načela istine, ljubavi i mira, da doživi blaženstvo i podijeli ga s drugima. Onaj koji širi ideje o prolaznosti, svjetovnosti i kratkotrajnosti ne može se zvati glasilnikom Božjim.

Budući da je Sathyina demonska misija bila uperena na kršćanski svijet, zanimljivo je njegovo poimanje Isusa Krista. On je pun hvale za Isusa (kao Krista ga ne spominje) jer je Isus slijedio put istine i širio božansku poruku ljubavi. Zbog toga ga je i Bog volio. Bogohulno iskrikljavajući Sveto pismo, Sathya će i propovijedati kako je Isus stvarno Sin Božji. Naime, pošto su tri arapska kralja posjetili Isusa kad se rodio, prvi kralj je na odlasku rekao Mariji: „Majko, rodila si dijete koje voli Boga“. Drugi je rekao: „Majko, rodila si dijete koje će Bog voljeti“. Treći kralj je rekao: „Majko, tvoje se dijete ne razlikuje od Boga. Oboje su jedno te isto“. U tome je nužno iščitati najgnusniju podvalu Sai Babe.

Za tog „utjelovljenog boga“ Sai Babu, te tri iskrikljene predaje Sveta tri mudraca, znače: onaj koji voli Boga je glasnik Božji, onaj koga Bog voli je Sin Božji, a onaj koji shvaća načelo jednote postaje jedno s Bogom. Upravo je najveća klopka đavla prema prostodušnim Sai Babinim sljedbenicima u percepciji, tko je Sin Božji? Prema tom tumačenju je, koga god Bog voli on će postati Sin Božji. Isusa je Bog silno volio i zbog toga ga kršćani poštuju i slave kao Sina Božjeg. Ovu zastrašujuću podvalu svaki kršćanin mora znati prozreti, jer svi smo mi djeca Božja, ali utjelovljeni Božji Sin, samo je jedan, naš Otkupitelj grijeha. Zato nije čudo što Sai Babini sljedbenici često od svog „boga“ dobivaju na dar medaljicu na čijoj je jednoj strani lik Sathya Sai Babe kao inkarnacije Boga, a na drugoj Isusa Krista kao onoga kojega je Bog najviše volio. Ti talismani i amajlije su prestrašna blasfemija, jer Krist i Sotona ne idu zajedno.

Sablažnjiva je bila Sai Babina izjava u hrvatskom tjedniku *Globusu*, da „Hrvati ne moraju

Upravo to bogohulno poistovjećenje tvori vrhunac nagrdivanja i oponašanja Sotone, preko samozvanog boga Sai Babe, u obeščašćivanju najvišeg od svega u istinskom kršćanstvu, a to je Presveta Euharistija. Krist svoje učenike hrani „kruhom života“, a *guru* Sai Baba *vibbhutam* (hinduističkim „svetim pepelom“). Na tone tog pepela je Sai Baba uspio materijalizirati, koje njegovi poklonici proždiru ili zajedno s dobivenim kumirima čuvaju kao svetinju. Svakom kršćaninu, kojom je Euharistija osobna identifikacija, je jasno da Sai Babin *vibbhuti* nije stigao s Neba. Na Nebu pepela nema, ali dobro znamo i gdje postoji!

Osim materijaliziranja „svetog praha“ *vibbhutia*, zaslijepljeni Sai Babini sljedbenici potvrđuju razna čudesa svoga „boga“. Na ogavnim Sai Babinim obredima, prema tvrdnjama tih očevidaca, mnoge su se stvari spontano manifestirale i materijalizirale po zidovima, namještaju, slikama i oltarima Sai Babe; zlatni kipovi božanstava, „sveta voda“, indijski kolači, ljekovite biljke, amrita (mirisni med sličan nektaru), dragulji, zlatne ogrlice, zlatno prstenje, skupocjeni satovi, obojene vrpce, izgubljeni predmeti, nove novčanice itd. (navodno je najveći materijalizirani predmet bila jedna mangalsutra zlatna ogrlica dugačka 80 cm). Osim toga mnogi su svjedočili o Sai Babinoj levitaciji u zatvorenom i otvorenom prostoru, o trenutnim promjenama boje njegove haljine, o čudesnim iscjeljenjima, o moći kontroliranja vremena, o udvostručenju hrane na stolu, o njegovom pretvaranju u razna božanstva, o njegovom fizičkom isijavanju, o pretvaranju vode u benzin ili razna pića itd. Jedan takav paranormalan podvig opisala je i hrvatska spisateljica, spomenuta Vesna Krmpotić koja u svojoj knjizi *Bhagavatar* oduševljeno opisuje kako Sai Baba puni čašu tekućinom svoga tijela koju sljedbenici piju zadivljeni slatkoćom vina u njoj. Izostao je odgovor, istina čime u stvari Sai Baba napaja svoje sljedbenike?

Sva ta čudesa „nebeskog avatara“ nužno je promatrati iz dva kuta. Racionalistički umovi će biti skloniji tvrdnji da se radi o mađioničarskim trikovima. Poglavitito stoga što je Sathya Sai Baba odlučno odbacivao da se njegovi fenomeni materijalizacije istražuju pod eksperimentalnim uvjetima. Osim toga prozreti su neki njegovi trikovi, primjerice jedan trik sa satom kada je dokazano da je to sat iz jedne švicarske tvornice. Međutim, zašto stvamo ne povjerovati u njegova čudesa? Čudesa može činiti i đavao. Sve što je Mojsije činio prema Starom zavjetu, isto su to oponašali i egipatski vračevi. Stoga, zašto ne vjerovati da se ovdje radilo o prvorazrednom okultistu, kojega najpoznatiji katolički egzorcist don Gabriele Amorth u svojoj knjizi *Esorcisti e Psichiatri Sai Babu* naziva „prvorođenim sinom Sotone“.

Zato sablažnjiva prostodušnost dijela kršćanskog puka, kojega i u Hrvatskoj ima sve više, koji često dok idu u Crkvu traže neku svoju dopunsku saibabovsku duhovnost, pritom se paralelno pričešćuju Svetom Euharistijom i Saibabinim pepelom. To je svetogrđe! Kršćanski puk mora prozreti tog lažnog proroka i sotoninog apostola. Bog nas nije otkupio srebrom i zlatom koje je stvarao Sai Baba i darivao svojim sljedbenicima, nego Krvlju svojega jedinorođenog Sina. Da je Sai Baba stvamo bio utjelovljenje Boga, ispalo bi da se Bog odjednom predomislio i odbacio svog Sina Isusa Krista kao jedinog Spasitelja svijeta, a prihvatio Sai Babu odjevenog u purpurne mekušne haljine i okićenog dragim kamenjem. Takvog „otkupitelja svijeta“ stvorio je netko drugi, najveći svjetski opsjenar i lažac, Sotona.

Taj indijski *guru* koji je nedvojbeno došao od Sotone, kao i golema većina raznoraznih vračeva kojima odlaze posmule duše, nakon moždanog udara i nekoliko teških srčanih udara, zadnjih godina je živio u invalidskim kolicima. Dok je apsolutno ovisio o tuđoj pomoći oko njega je bilo basnoslovno bogatstvo, srebro i zlato, milijuni dolara na bankovnim računima, jer prema mnogim prosudbama, taj socijalni reformator, manje je od desetine svojeg nagomilanog bogatstva trošio na socijalni rad. Sve ono zlato koje je „materijalizirao“ nije ublažilo svjetsko siromaštvo već je završilo na vratovima njegovih bogatih sljedbenika. Ostale su iza njega brojne dokazane financijske malverzacije, spolno iskonštavanje svojih vjernika i druge gadosti. Pred kraj života napustio ga je i Sotona sa svojim moćima (što će mu više?), jer koliko se zna, više nije bio sposoban za nikakvo đavolje čudo (bilokacija, materijalizacija, levitacija, iscjeljenja i sl.) kojima je opčinjavao svoje sljedbenike. Umro je uz neviđenu medijsku pompu. Ostala je samo slava zabludjelih nesretnika koji i dalje u njemu vide utjelovljenog Boga. Nestati će uskoro i toga, i ostati će od tog „sotoninog stvora“ samo ono, kako ga je nazvao Lord of Air u svojoj knjizi: *Gospodar zraka*.

Korišteni dijelovi iz knjige: ***Masoni i okultisti***

Mladen Lojkić